

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.319/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Nagy Rajmund Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Nagy Rajmund ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek, jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. február 26. napján meghozott 5.P.23.225/2020/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 1.632.000 (egymillió-hatszázharminckétezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes 2004. március 19-től egyéni vállalkozóként tevékenykedett, tevékenysége gépjármű üzemanyag kereskedelem volt. A felperes kérelmére a cégbíróság 2009. április 6-án bejegyezte a felperes Egyéni Céget a cégnyilvántartásba. Az egyéni vállalkozóról és az egyéni cégről szóló 2009. évi CXV. törvény (Evecv.) hatályba lépése után a felperes benyújtotta az egyéni cég Evtv. előírásaihoz igazított létesítő okiratát. A cégbíróság 2010. augusztus 6-án, 2010. augusztus 5. napi hatállyal bejegyezte a felperes Egyéni Céget a cégnyilvántartásba. Az adóhatóság új adószámot állapított meg az egyéni cég számára, azt azonban csak 2011. január 31-én közölte a cégbírósággal. Emiatt az egyéni cégnek 2010. augusztus 5. és 2011. január 31. között két adószáma volt. A felperes a 2011. évre vonatkozó személyi jövedelemadó bevallásában 229.212 forint adó visszatérítését kérte. Az adóhatóság az összeget visszatartotta a felperes adótartozására tekintettel. A felperes a 2013. évre vonatkozó adóbevallásában 78.430 forint visszatérítését kérte. Ezt az összeget az adóhatóság jóváírta a felperes számláján. A 2015. évre vonatkozó adóbevallásában a felperes 198.720 forint visszatérítését kérte. Az adóhatóság ezt az összeget is visszatartotta a felperes

köztartozásainak rendezésére. Az adóhatóság a felperes köztartozásainak behajtása érdekében végrehajtást kezdeményezett. A végrehajtási eljárásban az adóhatóság 2011. augusztus 17-én 23.296.645 forint, 2011. augusztus 24-én pedig 527.496 forint erejéig hatósági átutalási megbízást bocsátott a felperes bankszámlái terhére. Mindkét intézkedés ellen a felperes Egyéni Cég terjesztett elő kifogást, majd a kifogásokat elutasító határozatok ellen szintén az egyéni cég élt fellebbezéssel. A alperes elnöke mindkét elsőfokú elutasító határozatot helybenhagyta. A végrehajtási eljárásban ingó- és ingatlan foglalásra is sor került.

[2] A felperes a módosított keresetében 20.402.513 forintnak és ezen összeg után 2013. január 1-jétől a kifizetésig a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 301/A. § (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatnak, valamint a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Követelését arra alapította, hogy az alperes jogszabályellenesen több adószámot tartott nyilván az egyéni cég részére, az egyéni cég 2010. augusztus 5-én történt bejegyzését tévesen új alapításnak tekintette, és tévesen adótartozás címén folytatott végrehajtási eljárást. Állította, hogy az a bankszámla, amelyről a hatósági átutalási megbízás következtében levontak 2.580.266 forintot, nem az ő egyéni vállalkozói bankszámlája, hanem az egyéni cég számlája volt. Előadta, hogy az alperes a nem megfelelő bankszámlákról beszédett összegeket nem térítette vissza. Álláspontja szerint ezzel az alperes megszegte az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 6. § (1) és (3) bekezdését, valamint 144. §-át, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 79. § (1) bekezdését, továbbá az Evectv. 27. § (2), (5) és (6) bekezdéseit. Kifejtette, hogy 2010-ben nem alapított új céget, hanem csak módosítás történt, amely után az egyéni cég jogfolytonosan működött tovább. Okfejtése szerint az alperesnek a jogfolytonosan működő egyéni céggel szemben kellett volna megállapításokat tennie, és az egyéni céggel szemben kellett volna végrehajtást elrendelnie a köztartozások érvényesítése céljából, ehelyett azonban közvetlenül vele szemben lépett fel, ezért nem a megfelelő adóstól szedte be az adótartozást. Előadta, hogy a hatósági átutalási megbízás teljesítéséből 2.696.945 forint kára keletkezett, az összeg elvonása miatt az optimálisnál kisebb mennyiségű árut tudott rendelni, ezáltal 1.829.773 forint szállítási többletköltsége merült fel, a forgalom visszaesése miatt 4.932.261 forint, a várható forgalom növekedés elmaradása miatt pedig 7.043.534 forint bevételtől esett el. 4.000.000 forintba nem vagyoni kártérítésként tartott igényt. Hivatkozott arra, hogy az alperes jogellenes magatartása folytán sérült a jó hírneve és megromlott az egészsége.

[3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Hivatkozott arra, hogy a jogszabályoknak megfelelően rendelte el a végrehajtást a felperes ellen, és szedte be az adótartozást a felperes bankszámlájáról, ezért a felperes által kifogásolt eljárási cselekményei nem voltak jogellenesek. Érvelése szerint, ha jogszabályellenesen is járt volna el, az nem lenne neki felróható, mert az adóhatósági eljárásban nemcsak egyféleképpen értelmezhető, mérlegelést nem engedő jogszabályokat kellett alkalmaznia. Kifejtette, hogy az egyéni cégek az Evectv. hatályba lépése előtt nem voltak önálló jogalanyok, ezért az egyéni cég tartozásaiért a cégnéven tevékenykedő egyéni vállalkozó volt felelős. Kiemelte, hogy a felperes Egyéni Cég Evectv. rendelkezéseihez igazított alapító okiratában a felperes korlátlan felelősséget vállalt az egyéni cég tartozásaiért. Az volt az álláspontja, hogy az önálló jogalanyisággal rendelkező egyéni cég bejegyzése előtt keletkezett köztartozásokért a felperes felelős, azokat ő köteles megfizetni. Előadta, hogy az egyéni cég új adószámát informatikai hiba miatt közölte késedelmesen a cégbírósággal.

Előadta azt is, hogy az ingó- és ingatlanfoglalás nem okozott kárt a felperesnek, mert nem következett be tulajdonosváltás. Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelése elévült. Utalt arra, hogy a felperest a bíróság bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében, és rámutatott, hogy a felperes részben olyan károkat kíván érvényesíteni, amelyek az immár önálló jogalanyiságú egyéni céget érték. Hangsúlyozta, hogy a hatósági átutalási megbízások kibocsátásának időpontjában egyik, a megbízásokkal érintett bankszámla sem volt bejegyezve a cégnyilvántartásba az egyéni cég számlájaként. Ezért az adott helyzetben általában elvárható módon járt el az átutalási megbízások kibocsátásakor. Okfejtése szerint az átutalási megbízás nem okozott kárt a felperesnek, mert a levont összeg a felperes adótartozását csökkentette. Vitatta a felperes követelésnek összegét is, és észrevételezte, hogy a felperes nem jogosult a gazdálkodó szervezetek egymás közti jogviszonyában irányadó késedelmi kamatot követelni. Vitatta, hogy megsértette volna a felperes jó hírét vagy egészségét.

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 812.075 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 1.224.150 forint illetéket. Ítéletének indokolásában felperes Egyéni Cég cégmásolata alapján tényként állapította meg, hogy a hatósági átutalási megbízások kibocsátásának időpontjában egyik, a megbízásokkal érintett bankszámla sem volt az egyéni cég számlája. Kifejtette, hogy ha az átutalási megbízásokkal érintett számlák az egyéni cég számlái lettek volna, akkor az egyéni céget érte volna kár, és ennek érvényesítésére a felperes nem lenne jogosult. Úgy foglalt állást, hogy az alperes terhére nem mutatható ki jogellenes magatartás, mert a 2010. augusztus 5. előtt keletkezett köztartozásokat a felperesnek mint egyéni vállalkozónak kellett volna megfizetnie. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen járt el, amikor végrehajtás útján a felperes bankszámlájáról hajtotta be a tartozás egy részét. Egyetértett az alperessel abban, hogy az adóhatósági eljárásban nem nyilvánvaló és egyértelmű jogszabályokat kellett alkalmazni, ezért az alperes nem követhetett el a felróhatóságát megalapozó, kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedést. A felperes nem vagyoni kártérítés iránti követelését azért ítélte alaptalannak, mert a felperes nem bizonyította, hogy sérült a jó hírneve vagy az egészsége. Álláspontja szerint a kialakult helyzetért a felelősség a felperest terheli, mert ő halmozta fel a köztartozásokat, és az ő üzletpolitikája, nem megfelelő gazdálkodása következtében került abba a helyzetbe, hogy a céget felszámolták és törölték a cégnyilvántartásból.

[5] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében azt kérte, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperes elmulasztotta a törvényi kötelezettségét azzal, hogy csak fél év késéssel adott adószámot az egyéni cégének, ezért a cégnek 2010. augusztus 5. és 2011. január 31. között két különböző adószáma is volt. Érvelése szerint az alperes mulasztása és téves jogszabályértelmezése miatt került sor adóhátralék megállapítására. Kifejtette, hogy törvénysértő volt, hogy az alperes az adóhátralékot az ő magánszámlájáról próbálta behajtani, mert azért csak a vállalkozást lehetett volna felelőssé tenni. Fenntartotta azt az állítását is, hogy az egyéni cég az alperes törvénysértő eljárása miatt ment tönkre és szűnt meg. Ismét előadta, hogy az alperes a vélelmezett adótartozások behajtása céljából indított végrehajtással nem vagyoni kárt okozott neki. Álláspontja szerint az alperes azzal a magatartásával sértette meg a jogszabályokat és okozott kárt, hogy több adószámot tartott nyilván az egyéni cég részére, tévesen értékelte az egyéni cég Evectv. hatályba lépése utáni bejegyzését új

alapításnak, tévesen folytatott adótartozás címén végrehajtási eljárást, és a nem megfelelő bankszámláról beszedett összegeket nem térítette vissza. Kiemelte, hogy joggal gondolhatta, hogy az eredeti adószáma érvényes, mert azt a cégbíróság is bejegyezte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg a jogellenes magatartás és a kár bekövetkezésének hiányát, és nem folytatott le bizonyítást. Sérelmezte azt is, hogy az alperes érdemi ellenkérelmét csak az ítélet meghozatala után küldte meg neki, ezzel elzárta attól, hogy érdemben reagáljon arra. Az volt az álláspontja, hogy az egyéni céget ért károk egyben őt ért károk is, mert az egyéni cég mögött mint tulajdonos ő áll. Hivatkozott arra, hogy a követelése nem évülhetett el, mert annak érvényesítésére csak az egyéni cég felszámolásának befejezése után nyílt meg a lehetőség. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azokat a bizonyítékait, amelyekkel azt kívánta igazolni, hogy a hatósági átutalási megbízások kibocsátásának időpontjában már az egyéni cég volt a megbízásokkal érintett bankszámlák tulajdonosa. Okfejtése szerint nem lehet az ő terhére értékelni, hogy az alperes informatikai rendszere annak hibái miatt téves adatokat tartalmazott. Továbbra is állította, hogy az alperes az egyéni cég bankszámlájáról hajtotta be az adótartozást az ellene mint magánszemély ellen indított végrehajtási eljárásban. Hangsúlyozta, hogy az egyéni cég bejegyzése folytán nem a vállalkozás, hanem csak az egyéni vállalkozói tevékenységre való jogosultsága szűnt meg, a vállalkozás egyéni céggéként működött tovább, mégpedig jogfolytonosan. Hivatkozott arra, hogy a alperes elnöke a szám8 számú határozatában elismerte, hogy nem történt új cégalapítás, az egyéni cég jogfolytonosan működött. Álláspontja szerint emiatt az alperes alaptalanul indított végrehajtást ellene. Az volt a véleménye, hogy az alperes nem mentheti ki magát a kártérítési felelősség alól, mert elvárható volt tőle a jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása, az idegen bankszámlára kiadott átutalási megbízás pedig kirívóan súlyos tévedés volt. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy ő lenne a felelős a kialakult helyzetért és a károkért. Előadta, hogy az alperes hibái és mulasztásai vezettek az egyéni cég megszűnéséhez, valamint az ő egészségének megromlásához.

[6] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perkoltségbn marasztalását indítványozta. Rámutatott, hogy a felperes a fellebbezésében nem jelölt meg az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó lényeges eljárási szabálysértést. Nem volt jogszabálysértő az sem, hogy az elsőfokú bíróság nem adott határidőt a felperesnek arra, hogy írásban reagáljon az ellenkérelemre. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság lehetőséget adott a felperesnek az orvosi iratai benyújtására, a felperes azonban nem élt ezzel a lehetőséggel. Hivatkozott arra, hogy az orvosi iratoknak a jogellenesség és a kár hiány miatt egyébként sem lett volna jelentőségük. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lefolytatta a per elbírálásához szükséges bizonyítást, és teljeskörűen feltárta a tényállást. Fenntartotta azt a véleményét, hogy a felperes nem jogosult az egyéni cég kárainak érvényesítésére. Fenntartotta azt a véleményét is, hogy az egyéni cég alakulásával kapcsolatos jogértelmezése nem volt téves, és jogszerűen indított végrehajtást a felperes ellen az általa egyéni vállalkozóként felhalmozott – egyébként nem vitatott – adótartozás behajtása céljából. Érvelése szerint az egyéni vállalkozóként felhalmozott köztartozásokért a felperes személyesen felelős, és ő köteles megfizetni azokat. Kiemelte, hogy a végrehajtás jogalapját nem érintette sem az egyéni cég alakulásával kapcsolatos kérdéskör, sem az, hogy az egyéni cégnek egy ideig két adószáma volt. Felhívta a figyelmet arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban nem csatolt a bankszámlák tulajdonosváltozását bizonyító banki okiratokat, és hangsúlyozta, hogy az átutalási megbízásokat a közhiteles cégnyilvántartás adatai alapján bocsátotta ki, amelyek szerint a bankszámlák már csak az átutalási megbízások kibocsátása után kerültek az egyéni cég tulajdonába. Rámutatott, hogy a számlákat vezető pénzüzetek sem tagadták meg a

megbízások teljesítését abból az okból, hogy nem az adós a számlák tulajdonosa. Fellebbezési ellenkérelmében ismét hivatkozott a felperes követelésének elévülésére, és továbbra is vitatta a felperes által állított kár összegét.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet [Pp. 228. § (4) bekezdés].

[8] A felperes fellebbezése alaptalan.

[9] A 2021. február 26-án tartott tárgyalásról készült 10. sorszámú jegyzőkönyvből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson részletesen ismertette az alperes 9. sorszámú beadványát és annak mellékleteit, és azok egy példányát átadta az felperes jogi képviselőjének. Erre figyelemmel a felperes megismerhette az alperes beadványának tartalmát, és lehetősége volt arra, hogy reagáljon annak tartalmára. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt más olyan lényeges eljárási szabálysértést sem, amely szükségessé tette volna az elsőfokú tárgyalás megismétlését, és ennek érdekében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[10] A perbeli jogvita érdemben elbírálható volt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján, a bizonyítás kiegészítése céljából sem találta indokoltnak, az alábbiak szerint:

[11] A felperes a keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítését kérte.

[12] Az alperes az ellenkérelmében elévülési kifogást terjesztett elő, amelyet az elsőfokú bíróság nem bíralt el, a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (247. §) változtathatja meg, e korlátok között azonban a perben érvényesített jog, illetőleg az azzal szemben felhozott védekezés alapjául szolgáló olyan kérdésekben is határozhat, amelyekben az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetőleg nem határozott. Erre figyelemmel nem volt jogszabályi akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság állást foglaljon az elévülés kérdésében.

[13] A perben a felperes úgy nyilatkozott, hogy azok a kárai, amelyeknek a megtérítésére igényt tart 2011. augusztus 17. és 2012. december 31. között következtek be.

[14] A rPtk. 360. § (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

[15] Ennek a törvényi rendelkezésnek az alapján a felperes kártérítés iránti követelése legkésőbb 2012. december 31-én esedékessé vált, és a rPtk. 326. § (1) bekezdése alapján legkésőbb ezen a napon megkezdődött a követelés elévülése. Ehhez az időponthoz képest 2017. december 31-én lejárt a rPtk. 324. § (1) bekezdésében megszabott ötéves elévülési idő. A felperes az általa megjelölt károk megtérítése iránti követelését csak 2021. február 4-én, az elévülési idő eltelte után benyújtott keresetmódosításában érvényesítette először bíróság előtt. A felperes a perben nem hivatkozott a rPtk. 327. § (1) bekezdésében meghatározott olyan körülményre, amely megszakította volna az elévülést, és ilyen körülmény felmerülésére a peradatokból sem lehet következtetni. Téves a felperesnek az a hivatkozása, hogy csak az egyéni cég felszámolásának befejezése után nyílt meg a követelés érvényesítésének lehetősége – a kártérítés iránti követelés érvényesíthető lett volna akár a felszámolási eljárás megkezdése előtt, akár a felszámolási eljárásban. A felperes nem jelölt meg más, a követelés érvényesítését akadályozó olyan körülményt, amelyre tekintettel a rPtk. 326. § (2) bekezdése alapján az elévülés nyugvása lenne megállapítható. Mivel az elévülési idő eltelte előtt nem merült fel az elévülést megszakító vagy az elévülés nyugvását kiváltó körülmény, a követelés 2017. december 31-én elévült, és az a rPtk. 325. § (1) bekezdése értelmében bírósági úton nem érvényesíthető. Emiatt a felperes keresete nem teljesíthető.

[16] Az elévülésre figyelemmel a perben nem volt ügydöntő jelentősége annak, hogy maradéktalanul megvalósultak-e az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges feltételek, de ezzel kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

[17] A rPtk. 349. § (1) bekezdése kimondja, hogy államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

[18] Ennek a törvényi rendelkezésnek az alapján a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslatot annak a személynek kell igénybe vennie, aki a perben kártérítés iránti követelést érvényesít. A alperes Elnöke szám11 és szám12 számú határozataiból az állapítható meg, hogy a hatósági átutalási megbízások kibocsátása ellen nem a felperes, hanem a tőle elkülönülő, az Evectv. 20. § (1) és (2) bekezdése alapján önálló jogképességgel és jogalanyisággal rendelkező felperes Egyéni Cég élt a megbízások kibocsátásával okozott károk elhárítására alkalmas rendes jogorvoslattal, a végrehajtási kifogással. Mivel a felperes nem vette igénybe a kár elhárítására rendelkezésre álló rendes jogorvoslati lehetőséget, nem áll fenn az alperes kártérítési felelősségének megállapításához a rPtk. 349. § (1) bekezdésében előírt különös feltétel. Ez ugyancsak kizárja a felperes keresetének teljesítését.

[19] Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a felperes előadásai és jogi érvei több szempontból is ellentmondásosak.

[20] Ha ugyanis a felperes azt állítja, hogy az alperes az egyéni cég számláiról hajtotta be az adótartozást, akkor a számláról levont összeg nem a felperes, hanem az egyéni cég kára. A felperest nem illeti meg az a jog, hogy érvényesítse ezeknek a károknak a megtérítése iránti követelését, így nem rendelkezik aktív perbeli legitimációval. Ugyanez igaz a szállítási többletköltség felmerüléséből, a forgalom kiesésből és a várt növekedés elmaradásából eredő károokra is, amelyek nyilvánvalóan nem a felperes, hanem az üzleti tevékenységet folytató egyéni cég kárai. Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy az egyéni cég kárai az ő kárai is, mert magánszemélyként ő áll az egyéni cég mögött. Az Evecv. 20. § (1) és (2) bekezdése alapján ugyanis az egyéni cég az alapítójától elkülönülő, önálló jogalanyisággal és vagyonnal rendelkező, jogképességgel rendelkező absztrakt jogalany, amely a jogait és a követeléseit saját nevében maga jogosult érvényesíteni.

[21] Az elévülés és a kereset jogalapjának hiánya miatt szükségtelen további bizonyítás lefolytatása.

[22] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltség, az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján pedig a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte. A másodfokú perköltségként megítélt jogtanácsosi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) bekezdése szerint számított összeghez képest mérsékelte a 3. § (6) bekezdése alapján. A mérséklés indoka az volt, hogy a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálta el a felperes fellebbezését, és az alperes jogi képviselője a fellebbezési ellenkérelemben nagyobb részben az elsőfokú eljárásban már előadott érveit ismételte meg. Ezért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) bekezdése szerint számított összeg nem állt volna arányban az alperesi jogi képviselő másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységével.

Budapest, 2021. szeptember 2.

dr. Lente Sándor s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Csóka István s.k.
bíró

dr. Felker László s.k.
bíró